

### [Statsministeren.]

„Allerede tidligere har den Opfattelse været gjort gældende, at der ikke ved Kommissionens Undersøgelser er kommet saadanne Ting frem, som paa Forhaand kan siges for Rigsdagen at ville begrunde Rejsningen af en saadan Anklage, og efter hvad vi erfarer, er denne Opfattelse vedblivende almindelig blandt Kommissionens Medlemmer.“

Saaledes skrev altsaa „Nationaltidende“ med fede Typer knap 3 Maaneder før det ærede Medlem Hr. Alsing Andersens Ud nævnelse til Indenrigsminister. Naturligvis har jeg personlig ikke været i Tvivl om, at der paa et givet Tidspunkt vilde blive rejst en Debat om de afgivne Beretninger, og at baade den daværende Forsvarsminister og den daværende Regering formentlig vilde blive udsat for Kritik fra visse Sider. En saadan Debat maatte naturligvis føres i den Udstrækning, man fandt Anledning dertil. Men paa Baggrund af den citerede Artikel fra „Nationaltidende“ for kun 3 Maaneder siden tror jeg dog, man har Lov til at være noget overrasket over den voldsomme Aktion, som blev bebudet fra konservativ Side, og som fandt Tilslutning ogsaa andre Steder.

Det fremgaar af den første Kommissions Beretning, at der den 8. April 1940 har fundet en Misforstaaelse Sted mellem den daværende Forsvarsminister og den daværende Viceadmiral. Det har vi al Grund til at beklage, og ingen beklager det sikkert mere end det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen. Men der er vel ingen, som vil paastaa, at Danmarks Skæbne kunde være blevet anderledes den 9. April, selv om denne Misforstaaelse ikke havde fundet Sted? *Det* er det afgørende ved Bedømmelsen af denne Sag, og hverken jeg eller Socialdemokratiet vil derfor anerkende den Betragtning, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen har Ansvaret for Danmarks Besættelse den 9. April, og at han som Følge deraf skulde være diskvalificeret.

Maaske maa jeg om hele denne Sag sluttelig tilføje endnu en personlig Bemærkning:

Jeg er ikke ukendt med den delvis følelsesbetonede, delvis nationalfarisæiske Trang, der findes i visse Kredse til om muligt at finde helst en *civil* — og helst en socialdemokratisk eller en radikal — Syndebuk for de ulykkelige Hændelser, der den 9. April 1940 ramte vort Land og smertede og mærkede os alle. Men man maa ikke vente, at jeg — uanset de øjeblikbestemte politisk-taktiske Fordele, noget saadant maaske

kunde have medført — skulde række Haand til sligt, endsige at jeg over for det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen skulde afsige et: *Skyldig*, naar jeg har den Overbevisning, at ingen uheldet Instans i dette Land nogen Sinde kommer til at afsige en saadan Dom.

Dette er mine Motiver til at handle, som jeg har gjort. Jeg anerkender altsaa ikke den Betragtning, at denne Folkerepræsentation, valgt ved frie Valg den 28. Oktober i Aar, skulde bestaa af to Slags Medlemmer, nogle, der findes værdige til at være Ministre, og andre, hvem dette skulde være forment.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i Anledning af de Bemærkninger, han fremsatte om den højtærede Udenrigsminister.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte i Slutningen af sin Tale her i Tinget den 4. December en Række Beskyldninger mod den højtærede Udenrigsminister, Beskyldninger af en saadan Art, at de nødvendiggør en Udtalelse fra min Side. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen dristede sig til at beskyldte Udenrigsministeren for politisk „Dobbeltspil“ i Syd-slesvigsagen. Han insinuerede, at der skulde have været det, han kaldte „et Sammenspil“ mellem Udenrigsministeren og mig, og den uværdige Komædie lod han slutte med dramatisk fra denne Talerstol at anraabe det danske Folk om Undskyldning for, at han havde bedt Udenrigsministeren indtræde i sit Ministerium!

Forholdet er det, at Udenrigsministeren efter sin Indtræden i den nye Regering angribes ogsaa i Venstres Presse for politisk Dobbeltspil. „Beviset“ for dette paa-staaede Dobbeltspil bringes i Form af et Citat fra et fortroligt Dokument, der stammer fra et lukket Møde, men som, saa vidt jeg husker det, blev røbet gennem Venstres Ordførers Tale her i Tinget den 3. Oktober i Aar. Med dette Udgangspunkt angribes den højtærede Udenrigsminister paa det voldsomste i en Række Blade. Han fremstilles som en Mand, der i Regeringen Knud Kristensen havde haft eet Standpunkt med Hensyn til et bestemt Afsnit i en Note, medens han i den nye Regering tager et helt andet Standpunkt. Forelagt disse Beskyldninger af „Social-Demokraten“ erklærer Udenrigsministeren, at han nødvendig vil udtale sig, men da man har krænket hans Ære, da man bygger alle Sigtelserne paa et af Venstres Ordfører offentliggjort fortroligt Dokument, oplyser han, at det omstridte Afsnit ikke fandtes i det af ham oprindeligt forelagte Udkast.